

Sofa
บทนำ
บัตรจับมือครั้งแรก
และครั้งสุดท้าย!

เสียงกรี๊ดของเหล่า TULIP ซึ่งเป็นชื่อที่มีไว้เรียกแทนตัวบรรดา

แฟนคลับ TOFFY EYES วงเกิร์ลกรุ๊ปที่ดังที่สุดในยุคสมัย ดังลั่นฮอลล์ที่ถูกเนรมิตให้เป็นงานมีตติ้งจับมือครั้งที่สามของวงแล้วในปี นี้ เหล่า TULIP ต่างมายืนเข้าแถวรอตั้งแต่งงานยังไม่เริ่ม บางคนมานอนรอตั้งแต่เมื่อคืนเลยด้วยซ้ำ ด้วยความหวังที่ครั้งหนึ่งในชีวิตจะได้จับมือกับไอดอลของตัวเองแม้จะเป็นเวลาเพียงแค่แปดวินาที แลกกับการต้องควักเงินห้าร้อยบาทในการซื้อซีดีซิงเกิ้ลก็ตาม บางคนมีไอดอลที่ตัวเองรักหลายคนก็ต้องซื้อซีดีซิงเกิ้ลหลายแผ่นเพื่อจะได้จับมือกับไอดอลของตัวเองให้ครบทุกคน โอกาสแบบนี้ไม่ได้มีบ่อย ๆ ดังนั้นก็ต้องยอมควักกระเป๋ากันหน่อย ถึงแม้ว่าหลังงานจับมือจะต้องพียงบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปประทังชีวิตไปตลอดทั้งเดือนก็ตาม

ลัลลาบาย หญิงสาววัยสิบเก้าที่ชนะการแข่งขันช่วงชิงตำแหน่งลีดเดอร์คนใหม่ของวง TOFFY EYES ดูท่าจะเป็นไอดอลของวัยรุ่น (และไม่รุ่น) ที่มีแฟนคลับเยอะที่สุด สืบเนื่องจากหางแถวของผู้ที่มารอจับมือไอดอลที่ยาวเพื่อยออกไปนอกฮอลล์ที่จัดงาน เหล่าบรรดา TULIP ต่างแต่งตัวสวยหล่อด้วยชุดสีขาวตามกฎที่ไม่ได้จริงจังนักของกลุ่ม

แฟนคลับที่ว่าเมื่อใดมีงาน ไม่ว่าจะคอนเสิร์ต งานโชว์หรืองานจับมือของวง
ใครเป็น TULIP ที่แท้จริงจะต้องแต่งชุดสีขาวทั้งชุดเพื่อแสดงตัวว่าเป็น
แฟนพันธุ์แท้ ในฮอลล์เวลานี้เมื่อมองไปทางไหนจึงเห็นแต่เหล่าบรรดา
แฟนคลับในชุดสีขาว มองเผิน ๆ นี้กว่าเป็นงานบวชซีหมึกก็ไม่ปาน

“กรุณาเข้าแถวให้เป็นระเบียบด้วยนะครับ” เสียงของทีมงาน
ตะโกนบอกกับเหล่าบรรดา TULIP ที่กำลังตื่นเต้นกับการได้เห็นไอดอล
ทั้งสิบสองคนเริ่มทยอยเข้ามานั่งประจำที่ของตัวเองที่ถูกแบ่งเป็นล็อก ๆ
ตกแต่งสวยงามพร้อมสำหรับการถ่ายภาพกับแฟนคลับ ตรงกลางนั้น
ดูจะตกแต่งสวยเป็นพิเศษเพราะมีรูปมงกุฎสีทองติดไว้ทางด้าน
แบ็กกราวด์แสดงให้เห็นว่าเธอคือลีดเดอร์ของวง TOFFY EYES

ไม่ใช่ใครที่ไหน... ลัลลาบายนั่นเอง

“กรี๊ดดดดดดดดดดด... ตัวจริงน่ารักมาก”

“วี๊ดดดดดดดดดดด... พี่ลัลลาบาย มายไอดอล”

“ลัลลาบาย ผมรักคุณ แว๊กกกกกกกกกกกกก...”

เสียงของเหล่า TULIP ดังขึ้นแซ่ซ่งจนฟังไม่ได้ศัพท์ ขณะที่
สาววัยสิบเก้าปีในชุดเดรสสีขาวประดับด้วยผ้าริบบิ้นสีชมพูน่ารักสดใส
เดินทยอยออกมาจากทางด้านหลังของเวที เธอปล่อยผมยาวสีดำขลับ
ให้ปลิวไสวตามธรรมชาติ ติดกิบเป็นรูปดอกไม้วิลิสีชมพูเพื่อ
ไม่ให้ดูธรรมดาเกินไปนัก แต่กระนั้นก็ได้ดูโอเวอร์เสียจนทำให้ลึกลับ ๆ
ที่ทุกคนจดจำนั้นถูกลืมเลือน ลัลลาบายทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ประจำ
ตำแหน่ง ยกมือขึ้นโบกทักทายเหล่าบรรดา TULIP ไปจนทั่วทิศ
โบหน้าขาวใสของลัลลาบายนั้นถูกตกแต่งด้วยเครื่องสำอางสีอ่อน ๆ
ชวนหลงใหล ยามที่เธอยิ้มหวานดวงตากกลมโตนั้นส่องประกายความมี
มิตรไมตรีอย่างเหลือล้นทำเอาชายหญิงแฟนคลับต่างอ่อนระทวยราวกับ
ซีผึ้งลนไฟ ท่ามกลางเสียงเพลงซิงเกิ้ลใหม่ของวง TOFFY EYES เปิด
คลอเบา ๆ ซึ่งน่าจะเปิดเป็นรอบที่ร้อยแล้วตั้งแต่เปิดฮอลล์ให้แฟนคลับ
เข้ามาจับมือไอดอลของตัวเอง

‘ยามใดที่เธอหมดหวัง
 หมดกำลังให้เดินไปต่อ
 อยากให้รู้ฉันยังเฝ้ารอ
 ขอให้เธอลุกขึ้นมาสู้อีกครั้ง
 ดอกไม้ในน้สที่รัก
 ดุร่มไม้ไว้ให้เธอพักรอเจ้าความหวัง
 ดุผีเสื้อที่สดสวยเพื่อเพิ่มพลัง
 ดุท้องฟ้าที่ยังสว่างไสวสำหรับเธอ
 โอ้...ดอกไม้แห่งความรัก
 ยังอยากให้รู้ว่าฉันรักเธอเสมอ
 YOU AND ME FOREVER
 ฉันและเธอคือดอกไม้แห่งพลังหัวใจ...’

เพลง ‘ดอกไม้แห่งพลังใจ’ ที่ทีมโปรดิวเซอร์ผลิตออกมานั้น เพื่อต้องการสื่อว่าวง TOFFY EYES พร้อมจะเป็นดอกไม้แห่งพลังใจ ให้กับเหล่าบรรดา TULIP ทุกคน โดยต้องการให้เนื้อเพลงหลักหนีแนวรัก ๆ ใคร่ ๆ บ้าง หลังจากซิงเกิ้ลที่สาม ‘แอบเคาะประตูห้อง’ ที่เพิ่งออกไปก่อนหน้านี้ นั้น เน้นไปในทางแอบรักและรุกรหาผู้ชายมากเกินไป จนมีกระแสติกลับมากในเชิงตำหนิเพราะดูไม่งามนัก เหล่าบรรดา TULIP ต้องการให้ลุคของไอดอลนั้นยังเป็นลุคใส ๆ เบ๊ว ๆ เช่นเดิมมากกว่า ทางทีมงานจึงประชุมและตกลงทำซิงเกิ้ลที่สี่ให้ออกมาในแนวสดใสโลกสวย ช่วยเป็นพลังใจให้ทุกคนที่กำลังท้อแท้ ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้ว เมมเบอร์บางคนในวงก็ไม่ได้ดีแต่เหมือนภาพที่สร้างไว้สักหรอก!

“อย่าแตกแถวนะครับ ถ้าใครออกจากแถวถือว่าสละสิทธิ์ที่นะครับ” ทีมงานชายหนุ่มตะโกนบอกเมื่อเห็นว่าแถวที่ต่อคิวนั้นเริ่มจะโย้ไปมาด้วยการดันจากทางปลายแถวจนขาตะเข็บ คนที่มาคิวแรก ๆ เริ่มได้เข้าไปทักทายและจับมือกับไอดอลของตัวเองบ้างแล้ว ซึ่งเป็นธรรมเนียมว่านอกจากจะได้จับมือศิลปินที่ตัวเองชื่นชอบแล้ว จะต้องได้

เซลฟ์หนึ่งภาพกลับไปเป็นที่ระลึกด้วย

“ฉันชอบลัลลาบายมากเลยคะ ลัลลาบายเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันอยากออดิชั่นเป็นนินจาของวง TOFFY EYES” หญิงสาวอายุไล่เลี่ยกันบอกอย่างปลื้มปรีดิ์ในขณะที่จับมือของลัลลาบายด้วยความดีใจและดูท่าจะไม่ยอมปล่อยให้มือออกจากไอดอลง่าย ๆ ลัลลาบายทำได้แคื่อยิ้มหวานแล้วพูดขอบคุณตามสแตมป์ที่เคยทำมาตลอด

“ขอบคุณนะคะ เธอเองก็สู้ ๆ นะคะ ไม่นานเราอาจได้มาอยู่วงเดียวกัน”

เป็นคำพูดที่ไม่ได้มาจากใจนัก เพราะแต่เดิมสมาชิกสิบสองคนในวงก็ต้องพาดพันแย่งชิงการเป็นลีดเดอร์ของวงแทบแย่งเวลาออดิชั่นสมาชิกใหม่ทีไร สมาชิกเก่าต่างก็ภาวนาขอให้คนที่มาออดิชั่นหลักบนเวทีบ้างละ ร้องเพี้ยนบ้างละ เต็มผิศจังหวะบ้างละ จะได้ไม่ต้องมีสมาชิกเพิ่ม ลัลลาบายเองในฐานะลีดเดอร์ของวง เธอถูกกดดันจากทุกทิศทุกทาง ไหนจะต้องทำหน้าที่ลีดเดอร์ให้ดีและโดดเด่นกว่าคนอื่น ต้องทำตัวเป็นคนดีเข้าใจเพื่อนสมาชิกทุกคนแม้บางทีจะเอนเอียงบ้าง ในยามที่มีคนทะเลาะกัน ต้องเป็นคนที่มีอีกหนักกว่าคนอื่นเพราะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้สมาชิกในวง ยิ้มแย้มกับเหล่า TULIP ทุกคนแม้บางครั้งจะเหนื่อยจนยิ้มไม่ออก บางครั้งลัลลาบายก็อยากจะทำกรี๊ดใส่หน้าทีมงานและเพื่อน ๆ ในวงเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่สิ่งที่ทำได้ก็มีเพียงแคื่อยิ้มหวานแล้วกลับไปกรี๊ดที่คอนโดของตัวเองหลังเลิกงาน

“ลัลลาบายเซ็นชื่อที่ปกซีดีให้ฉันหน่อยนะคะ เขียนว่า ‘ให้รรรรร’ ค่ะ” หญิงสาวบอกอย่างปลื้ม

ลัลลาบายหยิบปากกาเมจิกขึ้นมาจะเซ็นให้ แต่สาวเจ้ารีบร้องบอก

“เอาปากกาทากเพชรของฉันดีกว่าค่ะ” ว่าแล้วแฟนคลับก็หยิบปากกาทากเพชรสีเงินส่งให้ไอดอลสาว ลัลลาบายรับมาเซ็นแล้วส่งคืนให้

“ชื่อเพราะจัง ขอบใจมากนะคะ...รรรรร”

“ขอบคุณค่ะลัลลาบาย ขอถ่ายเซลฟี่กับลัลลาบายหน่อยนะคะ”
ไม่ต้องรอให้ไอดอลอนุญาต สาวเจ้ารีบยื่นโทรศัพท์มือถือที่เปิดกล้องหน้า
แล้วถ่ายภาพคู่กับลัลลาบายที่ยิ้มหวานตามสแตมป์ ก่อนรีบกล่าวลา
ไอดอลสาวเมื่อที่ทีมงานเข้ามาบอกว่าหมดเวลาแปดวินาทีที่กำหนดแล้ว
“หมดเวลาแล้วครับ” ชายรูปร่างหน้าตาดีแต่สีหน้านิ่งเข้ามา
บอก เธอจึงพยักหน้ารับแล้วโบกมือลาไอดอลขวัญใจของตัวเอง

“เดี๋ยวเจอกันอีกนะคะลัลลาบาย”

ลัลลาบายพยักหน้ารับตามมารยาทแล้วหันไปหยิบขวดน้ำที่
ทีมงานเตรียมไว้ให้ขึ้นมาดื่ม เตรียมพร้อมสำหรับต้อนรับแฟนคลับ
คนใหม่ที่มาต่อคิวรออยู่แล้ว

“คนต่อไปเชิญครับ” ทีมงานหนุ่มบอกแล้วผายมือเชิญ TULIP
คนต่อไปให้เข้าไปจับมือกับลัลลาบายได้ ชายคนนี้น่าจะอายุสามสิบ
ต้น ๆ แล้ว เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวเหมือน TULIP คนอื่น ๆ แต่ทว่า
กลับมอมแมมตัวเประอะเปื้อนราวกับคนไม่ได้อาบน้ำอาบท่ามาหลายวัน
ผมเฝ้าของชายหนุ่มนั้นแม้ไม่ได้กรูกรังแต่ก็กระเซอะกระเซิงเหมือน
ไม่ได้หวี ผิวขาวซีดเหมือนคนป่วยที่เพิ่งลุกเดินออกมาจากห้อง ICU
สีหน้าที่นิ่งเฉยนั้นดูแล้วไม่น่าจะเป็น TULIP ได้ เพราะแฟนคลับส่วนใหญ่
มักจะทำตัวร่าเริงสดใสให้สมกับวงที่เป็นตัวแทนของขนมหวานและ
ดอกไม้ที่สวยงามแห่งยุคสมัย แต่ชายหนุ่มคนนี้ก็กลับมีที่ท่าเหมือนคนที่
อมทุกข์และแบกโลกไว้ทั้งใบอย่างไรอย่างนั้น

ลัลลาบายมองชายคนนั้นด้วยความรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่าง
บอกไม่ถูก เธอรู้สึกคุ้นหน้าของเขาและมั่นใจว่าเคยเจอเขามา
ก่อนหน้านั้นแน่ ๆ แต่ไม่มีเวลาที่จะทันได้นึกกว่าที่ไหน ชายหนุ่มคนนั้น
ก็ตรงเข้ามานั่งเก้าอี้ตัวตรงข้ามกับลัลลาบาย ก่อนจะยื่นมือที่เป็น
คราบสกปรกออกไปหาหญิงสาวเพื่อจะได้สัมผัสมือไอดอลในดวงใจ
สักครั้ง แต่ทว่ามือที่ยื่นออกไปคงไม่น่าพิสมัยนัก เพราะมันทั้งเปียก
ทั้งดำราวกับเขาเพิ่งไปขูดดินขูดทรายมา ทำให้ลัลลาบายเก็บอาการ

‘รังเกียจ’ ไว้ได้ไม่มีดี ไอ้ดอกสวาท่ากำลังเลที่จะจับมือกับ TULIP หนุ่มคนนั้น

“ผมขอบคุณลัลลาบายมากเลยครับ วันนี้ดีใจมากที่จะได้จับมือกับคุณลัลลาบาย” ชายหนุ่มบอกแล้วยื่นมือเข้าไปใกล้กับไอ้ดอกสวาท่าอีกครั้ง ลัลลาบายมองหน้าที่ยังงอนอย่างอยากจะขอความช่วยเหลือ เธอมักทำแบบนี้บ่อยครั้งเวลาเจอแฟนคลับที่ทำทางแปลก ๆ และไม่อยากจะเสวนาด้วยนักแม้จะเป็นเวลาเพียงแค่แปดวินาทีก็ตาม

คนบางคนมารอเป็นสิบชั่วโมงเพื่อจะได้จับมือกับไอ้ดอกเพียงแค่แปดวินาที

แต่คนบางคนกลับไม่มีน้ำใจที่จะสร้างแปดวินาทีนั้นให้เป็นการตรงจำที่ตรงมา!

“หมดเวลาแล้วครับ”

เสียงของทีมงานที่เอ่ยขึ้นราวกับการใช้เท้าเตะปราสาททรายที่ชายคนนั้นสร้างไว้อย่างสวยงามให้พังลงในพริบตา เขาหันไปมองทีมงานแล้วขึ้นเสียงใส่เสียงจนคนที่ต่อแถวอยู่ต้องชะเง้อมองว่าเกิดอะไรขึ้น

“ยังไม่หมดเวลา ผมเพิ่งเข้ามาแป๊บเดียว ยังไม่ได้จับมือคุณลัลลาบายเลย!”

“หมดเวลาแล้วจริง ๆ ครับ กฎต้องเป็นกฎนะครับ เชิญออกจากแถวไปได้แล้วครับ คนอื่น ๆ จะได้มาจับมือน้องลัลลาบายบ้าง” ทีมงานบอกด้วยน้ำเสียงจริงจังจ้งพลางทำท่าจะดึงแขนของแฟนคลับหนุ่มให้ออกไป แต่ทว่าชายหนุ่มคนนั้นยังตื้อตึงหันไปหาลัลลาบายแล้วเอ่ยขอร้อง

“คุณลัลลาบายครับ ผมขอจับมือหน่อยนะครับ ผมชื่นชมคุณมาก ผมอยากจับมือของคุณลัลลาบายสักครั้งในชีวิต” ชายคนนั้นยื่นมือไปตรงหน้าของลัลลาบายอีกครั้ง ในขณะที่หญิงสาวได้แต่อ้า ๆ อึ้ง ๆ แล้วมองชายคนนั้นด้วยสายตารังเกียจ แต่ครั้นพอรู้ตัวก็รีบเปลี่ยนสายตานั้นให้ดูเป็นมิตรเช่นเดิม เพราะในขณะนี้กล่องทุกตัว โทรศัพท์

มือถือทุกเครื่องกำลังจับจ้องมาทางเธอ เธอจะไม่ยอมให้มีภาพที่ไม่ดี ออกไปสู่สังคมภายนอกได้

“มันหมดเวลาแล้วนะคะ เดี่ยวคนอื่น ๆ จะรอ ไว้โอกาสหน้า นะคะ”

แม้จะพูดด้วยน้ำเสียงอารีแต่ทว่าในแวตาคมเต็มไปด้วยความ รังเกียจและหวาดกลัวชายตรงหน้าอยู่ไม่ใช่หย้อย แต่จะว่าเธอก็ไม่ถูก เสียทีเดียว เพราะลัลลาบายเคยถูกพวกโรคจิตตามตลอดเวลาจน สติแตกไปหลายวัน มีครั้งหนึ่งในงานจับมือครั้งที่สอง มีผู้ชายที่ ภายนอกดูดีหล่อเหลาแต่กลับจับมือของลัลลาบายไม่ยอมปล่อยจน ทีมงานต้องมาช่วยดึงตัวเขาออกไป หลังจากนั้นไอตอลสาวก็ระวังตัว และไว้ตัวกับคนที่ไม่น่าไว้ใจอยู่เสมอ

ชายคนที่เฝ้ารอเวลาแห่งความทรงจำที่แสนสวยงามครั้งหนึ่ง ในชีวิตถึงกับหุบยิ้มลงอย่างกะทันหัน แต่ยังไม่หมดความพยายาม เขายังยื่นมือไปหาลัลลาบายอย่างมีความหวัง

“นะครับ...ขอจับมือคุณลัลลาบายแค่วินาทีเดียวก็ได้ ผมไม่ แน่ใจว่าจะมีโอกาสได้มาที่นี่อีกไหม” น้ำเสียงนั้นนิ่งวอนน่าเวทนา แต่ ทว่าลัลลาบายกลับยืนยันที่จะปฏิเสธอย่างไร้หัวใจ

“เชิญคนต่อไปเลยคะ” หญิงสาวเอ่ยกับเด็กสาวในชุดขาวที่ ต่อคิวหลังจากชายคนนั้น ทำราวกับเขาไม่มีตัวตน ชายหนุ่มที่พยายาม ยื่นมือไปหาไอตอลของตัวเองนั้นพลันหน้าซารากับถูกกระแทบหน้า กลางที่สาธารณะ ภาพของลัลลาบายที่เขาวาดไว้พังทลายลงในพริบตา ขณะทีทีมงานตรงเข้ามาจับแขนของแฟนคลับหนุ่มแล้วบอกด้วย น้ำเสียงจริงจัง

“หมดเวลาแล้วครับ เชิญออกจากแถวด้วยครับ”

ชายหนุ่มชะงักเล็กน้อยแต่ยังไม่ยอมแพ้ เขาหันไปชนไหล่ แฟนคลับสาวที่กำลังจะจับมือกับลัลลาบายแล้วผลักเจ้าหล่อนจนล้ม ก่อนจะตรงเข้าไปจับมือของลัลลาบายให้สัมผัสกับความปรารถนา

ไอตอลสาวเห็นเช่นนั้นก็บัดมือของแฟนคลับหนุ่มออกกลางใช้สายตาดูต้นมองตรงมาที่เธอ

“ทำไมถึงเสียมารยาทขนาดนี้คะ ลัลลาบายไม่อยากจับมือกับคนแบบนี้คะ” ลัลลาบายบอกแล้วรีบลุกขึ้นไปประคองเด็กสาวคนนั้นให้ลุกขึ้น ท่ามกลางเสียงฮือฮาของแฟนคลับที่เห็นเหตุการณ์ ที่ทีมงานรีบวิ่งมาดึงตัวชายหนุ่มคนนั้นออกมาก่อนที่จะเกิดเหตุวุ่นวายมากกว่านี้

“เชิญทางนี้ครับ” แม่ใจจริงอยากกระชากคอเสื้อของชายคนนั้นให้ออกไปโดยเร็วที่สุด แต่ทีมงานถูกสอนมาให้แสดงท่าทีสุภาพอย่างที่สุดไม่ว่าจะเจอเหตุการณ์ไม่คาดฝันแบบไหน ไม่อย่างนั้นจะพลอยทำให้ภาพลักษณ์ของวง TOFFY EYES เสียไปด้วย ชายคนนั้นทำหน้าที่บ่งตั้ง หันมามองหน้าทีมงานแล้วบอก

“ไม่ต้องจับ ผมมาเองได้ก็เดินออกไปเองได้!”

ชายหนุ่มบอกอย่างกระพืดกระพืดจนทีมงานต้องปล่อยมือออกจากแขนของเธอ แต่เรื่องที่คาดว่าจะเป็นจบแล้วกลับไม่ใช่แบบนั้น ชายหนุ่มหันขวับไปทางลัลลาบายที่กำลังสนทนากับเด็กสาวแฟนคลับอย่างร่าเริง เขาเอื้อมมือไปคว้าหมับเข้าที่เส้นผมของไอตอลสาวก่อนจะดึงมันออกมาหนึ่งกระจุก ท่ามกลางเสียงหวีดร้องของลัลลาบายและแฟนคลับที่อยู่ในเหตุการณ์

“กร๊อตตตตตตตตตตตตตตตตตตตตต...!!!”

“มึงจำคำกูไว้อีลัลลาบาย ต่อไปนี้ชีวิตมึงจะฉิบหาย ชีวิตมึงจะมีความตายตามติดเป็นเงาตามคำสาปแช่งของกู!”

สายตาที่ชายหนุ่มจ้องมองไอตอลสาวนั้นเต็มไปด้วยความโกรธแค้น มันน่ากลัวเสียจนลัลลาบายขนลุกไปทั้งร่าง เธอมองภาพชายคนนั้นถูกทีมงานและการ์ดนับสิบคนลากตัวออกไปด้วยความรู้สึกกลัวอย่างบอกไม่ถูก น้ำเสียงที่เขาพูดกับเธอแล้วชี้หน้านั้นมันแลดูเหมือนมีอะไรบางอย่าง ทั้งที่ความจริงก็อาจเป็นแค่แฟนคลับโรคจิตคนหนึ่งเท่านั้นเอง

ความรู้สึกเหมือนมีคนเป่าลมเย็น ๆ ที่ทำยทอยทำเอาลึลลาบาย
ต้องหันขวับไปมอง...ไม่มีใครอยู่ข้างหลังเธอ ในเวลานี้มีแต่ที่มงาน
เข้ามาเอยตามด้วยความเป็นห่วง แต่ไม่รู้ทำไมลึลลาบายถึงรู้สึกเหมือน
มี 'ใครคนอื่น' กำลังจ้องมองเธออยู่ห่าง ๆ
'ใคร' ที่ลึลลาบายเองก็ไม่รู้ว่าเป็นใครเหมือนกัน!

Sofa
ตอนที่ 1
ระเบียงแห่งนั้น
และความตายที่ตามติด!

เรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อวานเป็นประเด็นที่ถูกพูดถึงกันทั้งใน

หมู่สื่อมวลชนและเหล่า TULIP ที่ต่างก็ต่อว่าชายนิรนามคนนั้นที่ทำร้าย ลัลลาบายอย่างไม่เกรงกลัวสิ่งใด มีคลิปก่อมาจากทางสื่อโซเชียลให้ ช่วยกันตามหาตัวชายคนร้าย ผู้คนต่างประณามสาปแช่งในสิ่งที่เขาทำ ขณะที่ทางทีมงานของวง TOFFY EYES เรียกประชุมเรื่องการรักษา ความปลอดภัยของวงไอดอลสาวให้มากขึ้นกว่าเดิม หากเห็นใครไม่น่า ไว้วางใจให้กันออกไปจากรัศมีของสาว ๆ ทั้งนี้

ภาพจากคลิปที่ได้มาจากสื่อต่าง ๆ รวมถึงกล้องวงจรปิด ภายในฮอลล์ถูกเปิดขึ้นในห้องส่วนตัวของ **คุณเบนโตะ** ชายร่างท้วมที่เป็นเจ้าของบริษัทและผู้ก่อตั้งวงไอดอล TOFFY EYES โดยมีลัลลาบาย นิ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ทีมงานอีกสามสี่คนนั่งอยู่ในห้องนั้นมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก เพราะรู้ว่าต้องถูกคุณเบนโตะต่อว่าเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นแน่แท้ แล้วยังก็เป็นจริงเช่นนั้น

“ปล่อยให้เหตุการณ์แบบนี้ขึ้นได้ยังไง ถ้าไอบ้านั้นทำอะไร ลัลลาบายจะทำยังไง ผมกำชับนักกำชับหนาแล้วนะจะให้ดูแลความปลอดภัยของไอดอลเป็นอันดับหนึ่ง ใครไม่น่าไว้วางใจไม่ต้องให้เข้าใกล้

คราวก่อนก็จับมือไม่ยอมปล่อย ครั้งนี้ถึงขั้นกระซอกผมแล้วแต่ด้วยคำหยาบคายแบบนี้ ผมรับไม่ได้!” คุณเบนโตะทูปโตะเสียงดังจนที่ทีมงานสะดุ้งโหยง ลัลลาบายไม่ยอมให้เรื่องบานปลายจึงออกโรงรับผิดชอบแทนที่ทีมงานทุกคน เธอรู้ว่าไม่มีใครอยากให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นหรอก

“อย่าว่าพี่ ๆ เค้าเลยคะคุณเบนโตะ มันเป็นเหตุสุดวิสัย ลัลลาบายเองก็เผลอทำสายตาไม่ไว้วางใจให้เขาเห็นด้วย เขาเลยโมโห แต่ผู้ชายคนนั้นดูแปลกมากจริง ๆ นะคะ ลัลลาบายคุ่น ๆ เหมือนเคยเจอเขามาก่อน เหมือนเขาเคยตามลัลลาบายมาหลายงานแต่ไม่เคยได้เข้าใกล้ขนาดนี้” หญิงสาวบอกแล้วหันคิ้วพลงนึกว่าเคยเจอชายนิรนามคนที่เข้ามาทำร้ายเธอที่ไหนมาก่อนบ้าง ในชีวิตของการเป็นเอดอลนั้น เธอเจอผู้คนมากมายหน้าหลายตา หากไม่เจอบ่อยจริง ๆ คงจำไม่ได้ บางคนเจอบ่อยก็ยังจำไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องแกล้งบอกว่าจำได้เพื่อให้แฟนคลับปลื้ม

“เอาละ ในเมื่อเรื่องมันผ่านไปแล้วก็กลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้ สิ่งที่ต้องทำคือเรื่องในอนาคต เราต้องป้องกันเอดอลของเราให้ดีกว่านี้ การ์ดต้องทำหน้าที่ให้เข้มข้นกว่านี้ ถ้าเห็นใครไม่น่าไว้วางใจอย่าให้เข้าใกล้เอดอลเด็ดขาด โดยเฉพาะกับลัลลาบาย เข้าใจนะ” คุณเบนโตะพูดด้วยน้ำเสียงซึ่งขึงพลงมองที่ทีมงานด้วยสายตาดุตัน ขณะที่ทีมงานทุกคนพยักหน้ารับคำสั่งของผู้ที่ใหญ่ที่สุดในบริษัท

ลัลลาบายเดินออกจากห้องประชุม ในหัวสมองยังคงพยายามคิดว่าเคยเจอชายคนนั้นที่ไหนมาก่อน โดยมีทีมงานล้อมหน้าล้อมหลังคอยดูแลเอดอลอย่างมดไม่ให้ไตไร่ไม่ให้ตอม

“เดี๋ยวพี่ให้ลุงสมชายไปส่งที่คอนโดนะคะน้องลัลลาบาย พอตีพีมีประชุมต่อ น้องลัลลาบายจะได้ไม่ต้องรอ” ที่ทีมงานผู้หญิงนามว่า **พีเอ๋** บอกกับเอดอลสาวที่เธอทำหน้าที่ดูแลอยู่ ลัลลาบายพยักหน้ารับแล้วไปยืนรอรถตู้อยู่ที่ริมฟุตปาร์ทหน้าบริษัท สายตามองไปเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมายเพราะกำลังใช้ความคิด ในขณะที่พีเอ๋ซึ่งเดินมาส่งหันหลัง

ไปคุยเรื่องคิวงานในวันพรุ่งนี้กับ **ชวิต** ลูกน้องอีกคนระหว่างรอรถตู้
 “มึงจำคำกูไว้อีลัลลาบาย ต่อไปนี้ชีวิตมึงจะหนีบหาย ชีวิตมึงจะ
 มีความตายตามติดเป็นเงาตามคำสาปแช่งของกู!”

ทันใดนั้น ลู่ ๆ ก็เหมือนมีมือปริศนามาผลักร่างของลัลลาบาย
 ที่ยืนอยู่ตรงฟุตปาทให้ล้มลงอย่างไมทันได้ตั้งตัว ที่น่าตกใจกว่านั้นคือ
 มีรถมอเตอร์ไซค์ที่แล่นผ่านมาด้วยความเร็วพุ่งตรงเข้าหาหญิงสาวที่
 กำลังตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น มันเร็วเสียเหลือเกินจนลัลลาบายไม่ทัน
 ได้คิดแม้แต่จะป้องกันตัวเองตามสัญชาตญาณ วินาทีแห่งความเป็น
 ความตายยามที่มาเยือนนั้นไม่เคยบอกกล่าวหรือส่งสัญญาณใด ๆ

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...!!!”

โอดอลสาวหลับตาปีแล้วกรี๊ดร้อง คิดว่าตัวเองคงถูกรถชน
 เป็นแน่แท้ เตชะบุญผู้มีมือของใครคนหนึ่งดึงตัวของเธอมาให้พ้นจาก
 ตรงนั้นแค่เสี้ยววินาที มอเตอร์ไซค์คันนั้นเบรกเอียดเสียงดังห่างจากร่าง
 ของผู้เคราะห์ร้ายเพียงนิดเดียว พร้อมกับเสียงบีบแตรลั่นราวกับต่อว่า
 เธอว่าทำไมเดินไม่ดูตาม้าตาเรือ ก่อนจะขี่มอเตอร์ไซค์ออกไปอย่าง
 หัวเสีย อยู่ดี ๆ ก็หากูมาให้กูแล้วไหมล่ะ!

ลัลลาบายที่หนึ่งอยู่บนพื้นล้มตาขึ้นมอง เห็น **น้ำใจ** เพื่อนร่วมวง
 TOFFY EYES ยืนทำสีหน้าตกใจอยู่ข้าง ๆ เมื่อเห็นว่าลัลลาบาย
 ปลอดภัยจึงคุกเข่านั่งลงแล้วเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วงระคนตกใจ
 ไม่ต่างจากคนที่เพิ่งผ่านความเป็นความตายมาอย่างกระชั้นชิด

“เป็นยังไงบ้างลัลลาบาย เจ็บอะไรตรงไหนไหม?”

เพื่อนร่วมวงเอ่ยถาม ลัลลาบายส่ายหน้าแทนคำตอบขณะมอง
 สาวหมวยตัวเล็กตัดผมบ๊อบสั้นที่นั่งอยู่ข้าง ๆ น้ำใจเป็นคนทีลัลลาบาย
 ไม่ได้สนิทสนมด้วยนัก เพราะน้ำใจนั้นอยู่ในวง TOFFY EYES มาก่อน
 เธอหลายซีซั่น แต่กระนั้นก็อดซึ่งใจไม่ได้ที่เพื่อนร่วมวงช่วยชีวิตเธอไว้
 ให้รอดพ้นจากอุบัติเหตุเมื่อครู่ ลัลลาบายไม่รู้หรือกว่ามันจะถึงตายไหม
 ถ้าหากถูกรถจักรยานยนต์คันนั้นชน แต่ก็คงเจ็บหนักเป็นแน่ และ

การเจ็บหนักนั้นอาจจะทำให้เธอถูกพักงาน ถ้าร้ายกว่านั้นหากพิจารณาขึ้นมาเธอจะต้องออกจากวง TOFFY EYES วงที่เธอทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้เข้ามาในวงนี้ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นก็ไม่ต่างจากการฆ่าเธอทิ้งเป็นเพราะฉะนั้นเธอจึงเป็นหนี้บุญคุณของน้ำใจที่ช่วยเธอเอาไว้

“ฉันโอเค ไม่เป็นอะไรหรอก ขอบใจมากนะน้ำใจ” ลัลลาบายยิ้มให้เพื่อนร่วมวง อีกฝ่ายพยักหน้ารับ

“แล้วทำอีท่าไหนถึงไปล้มอยู่บนถนนแบบนั้นได้ละเนี่ย นี่ถ้าฉันมาซ้ำอีกนิดเธอคงถูกมอเตอร์ไซค์คันนั้นชนแน่ ๆ” คนเป็นเพื่อนเอ่ยถามแล้วพุงให้ลัลลาบายลุกขึ้น ที่มงานที่อยู่ใกล้เคียงรีบรุกกันเข้ามาดูอาการของไอดอลสาวแล้วถามด้วยน้ำเสียงตกอกตกใจ เพราะถ้าหากเรื่องนี้ไปถึงหูคุณเบนโตะมีหวังที่มงานทุกคนโดนหนักเป็นแน่

“ว้าย! น้องลัลลาบายเป็นยังงี้บ้างคะ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า ไอ้ชีวิตไปเรียกรถพยาบาลสิ” พี่เอ๋หันไปสั่งที่มงานรุ่นน้อง ชีวิตล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาหมายจะโทรเรียกรถพยาบาลอย่างที่พี่เอ๋สั่งจริง ๆ ลัลลาบายเห็นเช่นนั้นจึงรีบร้องบอกเพราะไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่

“อย่าให้ถึงขนาดนั้นเลยคะพี่เอ๋ ลัลลาบายไม่เป็นอะไรเลยคะ รอยถลอกสักนิดก็ยังไม่ถึงขนาดจะเรียกรถพยาบาลทำเหมือนลัลลาบายเจ็บหนักอย่างนั้นแหละ ลัลลาบายแค่นี้...” หญิงสาวกำลังจะบอกว่า ‘เหมือนถูกบางสิ่งผลัก’ แต่ยังไม่ทันเพราะ ‘บางสิ่ง’ ที่เธอสงสัยนั้นก็ไม้อาจรู้ได้ว่าเป็นอะไร รู้แต่ว่าเสียงสาปแช่งของชายนิรนามคนนั้นมันดังก้องอยู่ในหูราวกับมีคนกดคียบเสียงเล่นซ้ำไปซ้ำมาตลอดเวลา

“แน่ใจนะคะน้องลัลลาบายว่าไม่เป็นอะไร ?” พี่เอ๋ยังถามย้ำพลางจับตัวของไอดอลสาวเพื่อตรวจตราความเรียบร้อยอย่างละเอียด ลัลลาบายพยักหน้าเพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่เป็นอะไร กำลังจะหันไปขอบคุณน้ำใจอีกครั้งแต่หญิงสาวก็เดินออกไปอีกทางเสียแล้ว ลัลลาบายจึงคิดว่าจะขอขมมาขอบคุณเพื่อนร่วมวงในวันที่ต้องมาเจอกันอีกครั้ง

ซึ่งก็คือพรุ่งนี้ที่จะมีงานโชว์ตัวที่พัทยา

แม้จะปลอดภัยดีแต่ในใจของลัลลาบายกลับรู้สึกหวืออย่างบอกไม่ถูก มันเหมือนมีอะไรตามติดเธออยู่อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ได้แต่หวังว่ามันจะเป็นเพียงเรื่องที่เราคิดขึ้นมาเอง...

‘สิทธิพิเศษ’ มักมีไว้ให้ ‘คนพิเศษ’ คงเป็นคำพูดที่ไม่ผิดนัก...

ในขณะที่สมาชิกคนอื่นของวง TOFFY EYES นั้นต้องนั่งรถตู้คันเดียวกันเพื่อเดินทางไปพัทยา ลัลลาบายกลับได้นั่งรถตู้เพียงคนเดียวไปกับทีมงานสองคน นั่นคือพี่เอ้และชวิต มันเป็นอย่างนี้เสมอจนบางครั้งลัลลาบายเองก็อยากไปนั่งรถตู้คันเดียวกับเพื่อนในวงบ้างเพื่อสร้างมิตรภาพที่ดี แต่เธอก็จะถูกจับแยกตัวมาเสมอ หญิงสาวเชื่อว่าคงมีคนในวงหมั่นไส้เธอบ้างไม่มากก็น้อยที่มักได้สิทธิพิเศษจนเกินไป แต่เธอก็ไม่มีสิทธิ์มีเสียงไปเปลี่ยนแปลงอะไรถ้าผู้ใหญ่สั่งมาเช่นนั้น

“พักผ่อนตามสบายนะคะน้องลัลลาบาย เดี่ยวสักห้าโมงเย็นพี่เอ้จะมารับไปแต่งตัวแล้วเตรียมขึ้นเวทีตอนหัวค่ำ ก็ไม่มีอะไรมากหรอกคะ ลิปซิงค์ไม่ได้ร้องจริง แค่เพลงเดียวก็เสร็จแล้ว ถ้าอย่างนั้นพี่เอ้ไปก่อนนะคะ ยังเหลือเวลาอีกนาน นอนเล่นไปก่อนนะคะ” พี่เอ้หัวหน้าทีมงานบอกก่อนจะเดินออกจากห้องของลัลลาบายที่นั่นจะเป็นห้องสวีทของโรงแรม อย่างที่บอกว่าคนพิเศษก็ย่อมได้รับสิทธิพิเศษ ลัลลาบายได้พักห้องสวีทคนเดียวในขณะที่เพื่อน ๆ อีกลีบเอ็ดคนต้องไปเบียดเสียดกันอยู่ที่ห้องธรรมดา ห้องละสามคนบ้าง สี่คนบ้าง แล้วแต่จะถูกจัดให้อยู่

ลัลลาบายทิ้งตัวลงบนที่นอนคิงไซส์แล้วหลับตานิ่งอย่างเหนื่อยอ่อน ไม่ได้เหนื่อยจากการซ้อมหนักหรอก แต่เหนื่อยจากการเดินทางทั้งที่ก็ไม่ได้ไกลมาก อาจเพราะช่วงนี้โหมลดน้ำหนักด้วยหลังจากมีช่างภาพถ่ายภาพต้นขาของเธอในงานเปิดตัวโทรศัพท์มือถือยี่ห้อดังที่จ้างวง TOFFY EYES เป็นพรีเซ็นเตอร์ อันที่จริงฝ่ายคอสตูม

ก็ดูแลเสื้อผ้าให้มิดชิดดีแล้ว แต่ในจังหวะที่หมุนตัว กระโปรงพลีทสีชมพู ก็บานออกทำให้จับภาพได้ แม้ไม่ใช่ภาพลามกอนาจารแต่ที่ต้นขาของ ลัลลาบายนั้นก็เผยให้เห็นว่าเริ่มมีเซลลูไลท์มากแล้ว ซ้ำภาพที่ลงใน อินเทอร์เน็ตยังถูกพวกแอนตี้มาคอมเมนต์กันอย่างสนุกปาก ทำเอา เธออายเสียจนอยากแทรกแผ่นดินหนี ได้แต่บอกกับตัวเองว่าจะต้อง ลดน้ำหนักให้ทันก่อนที่จะเปิดตัวซิงเกิ้ลใหม่ ไม่ให้มีภาพเช่นนั้นหลุด ออกไปได้อีก

ก๊ก...ก๊ก...ก๊ก...

ไม่รู้แผลอหับไปตอนไหน ลัลลาบายมารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ รู้สึกเหมือนมี 'ใครบางคน' เคาะกระจกประตูระเบียงเบา ๆ เป็นจังหวะ ซ้ำ ๆ แต่หนักแน่นเสียจนเธอสะดุ้งแล้วติดตัวลุกขึ้นจากเตียงพลางหัน มองออกไปยังที่มาของเสียง ที่ประตูกระจกระเบียงนั้นมีผ้าม่านสีเทา เข้มปิดไว้ แรกทีเดียวลัลลาบายคิดว่าอาจเป็นเสียงลมจากทะเลพัดมา กระทบกับกระจกจนเกิดเสียง แต่ครั้นเมื่อตั้งใจฟังอีกทีจึงพบว่ามันเป็น เสียงเหมือนมีคนเคาะจริง ๆ

ก๊ก...ก๊ก...ก๊ก...

ลัลลาบายมองตรงไปยังที่มาของเสียงอีกครั้ง เกิดเสียงเคาะ กระจกอีกหนเสียงดัง ก๊ก...ก๊ก...ก๊ก...เช่นเคย ลัลลาบายลุกขึ้นจากเตียง อย่างแผ่วเบา มองหาสิ่งของใกล้ ๆ เพื่อมาเป็นอาวุธไว้ใช้ป้องกันตัว มันไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอเจอพวกโรคจิตเข้าประชิดตัว ดูอย่างในวันจับมือสิ ผู้ชายคนนั้นยังเข้ามาทำร้ายเธอได้เลย

เอ๊ะ...แต่ที่นี่มันโรงแรมชั้นสิบสามเชียวนะ ใครมันจะอาจหาญ ปีนขึ้นมาถึงบนนี้ได้ ?

เป็นคำถามที่ยิ่งถามยิ่งไม่รู้คำตอบ หมึงสาวยีนนิ่งแล้วตั้งสติ ก่อนจะนึกอะไรบางอย่างออก คุณเบนโตะเคยสั่งให้สมาชิกวง TOFFY EYES ทุกคนพกเครื่องช็อตไฟฟ้าไว้ป้องกันตัว เพราะเมื่อได้มาเป็น คนในที่แจ้งแล้วย่อมถูกจับตาได้ง่าย และจะมีพวกโรคจิตอยากประชิดตัว

มากกว่าคนทั่วไป ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะได้ป้องกันตัวเบื้องต้นได้ทันก่อนที่ทีมงานจะเข้าช่วยเหลือ ลัลลาบายรีบคว้ากระเป๋าเป้คูใจของตัวเอง มาเปิดออกแล้วหยิบเครื่องช็อตไฟฟ้าขึ้นลองเปิดดูว่ายังใช้งานได้ไหม ตั้งแต่ได้มานอกจากการลองเครื่องในครั้งแรก ๆ แล้วก็ไม่เคยได้ใช้มันอีก ไม่คิดว่าวันนี้จะได้หยิบมันออกมาป้องกันตัวจากบางสิ่งที่อยู่ริมระเบียงห้องพักในโรงแรมแห่งนี้

ลัลลาบายสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดแล้วกระชับมือที่ถือเครื่องช็อตไฟฟ้าให้มัน ก่อนจะเดินไปที่ประตูกระจกระเบียงด้วยหัวใจเต้นระส่ำแล้วตัดสินใจพุ่งฝ่าม่านที่ปิดอยู่ออกอย่างแรง เพื่อที่จะพบว่า... ไม่มีใครหรืออะไรอยู่ตรงนั้น!

หญิงสาวถอนหายใจโล่งอก คิดว่าที่ได้ยินนั้นอาจเป็นเสียงลมพัดจริง ๆ ที่ระเบียงนั้นว่างเปล่า ไม่มีสิ่งใดให้ต้องหวาดหวั่นหรือเป็นกังวล ลัลลาบายมองออกไปข้างนอกประตูกระจก แลเห็นท้องทะเลที่กำลังกัว๊กมือเรียกให้เธอออกไปเซยชมความงามของธรรมชาติที่อยู่ไม่ไกล ลัลลาบายชอบทะเลแต่ไม่มีโอกาสได้มาบ่อยนัก ทุกวันนอกจากเรียนหนังสือแล้วก็ต้องเรียนร้องเพลง เรียนเต้น เรื่องที่จะได้ไปเที่ยวต่างจังหวัดนั้นลืมไปได้เลยนอกเสียจากมาทำงานอย่างวันนี้ การได้เห็นธรรมชาติข้างทาง ท้องฟ้า สายลมและแสงแดดนอกห้องพัก จึงนับเป็นโบนัสให้ได้ชื่นใจบ้าง บางทีลัลลาบายก็อยากใช้ชีวิตปกติแบบเด็กสาวทั่วไป ที่ได้ไปเดินห้างสรรพสินค้า ไปดูหนังสยองขวัญที่ชอบ ได้ไปต่อคิวซื้อขนมไข่มุกเจ้าดัง แต่ตั้งแต่เธอได้มาเป็นหนึ่งในสมาชิกของวง TOFFY EYES วงไอดอลอันดับหนึ่งของไทย ชีวิตก็ไม่เคยได้ทำอะไรอย่างที่ยอยากจะทำ แต่ก็นั่นแหละ ชีวิตของคนเรานั้นต้องเลือก และการได้เป็นหนึ่งในสมาชิกของ TOFFY EYES ก็คือความฝันอันดับหนึ่งที่เธอเลือกแล้ว ไม่ว่าจะต้องแลกกับอะไรก็ตาม

ลัลลาบายตัดสินใจเปิดประตูกระจกระเบียงออกไป สายลมเย็น ๆ โขยมาทักทายจนผมยาวสีดำลึบนั้นปลิวไสว เธอสูดเอาอากาศ

บริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด ก่อนจะเดินออกไปเกาะที่ระเบียงกระจกบานใส ที่เมื่อก็มองลงไปเบื้องล่างนั้นจะเห็นธรรมชาติมากมายแล่นอยู่บนถนน เลียบชายหาดชื่อดัง มองจากตรงนี้เห็นมันคันเล็กจิ๋วเหมือนของเล่น ไม่ต่างจากบ้านเรือนเหล่านั้นที่เหมือนตัวต่อเล็โก้ถูกจับวางเรียงราย อย่างเป็นระเบียบในตู้โชว์ เมื่อมองออกไปไกล ๆ เห็นท้องทะเลสีคราม มีคลื่นสีขาวเคลื่อนไหวที่เป็นระลอก เรือใบที่แล่นอยู่กลางท้องทะเลนั้นแลดู แล้วเหมือนภาพวาดของจิตรกรเอก ลัลลาบายรู้สึกผ่อนคลายจนอยาก จะหยุดเวลาไว้ตรงนี้นาน ๆ แต่เพียงแค่อคิดว่าจะอีกไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องไป โชว์ตัวอีกแล้วเธอก็ทำได้แต่ถอนหายใจ จริงอยู่เธอรักการเป็นไอดอล แต่มันก็ต้องมีช่วงเวลาเหนื่อยอ่อนจนอยากจะทำทุกสิ่งแล้วกลับไปเป็น หญิงสาวธรรมดาบ้าง

ลัลลาบายทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้ วางเครื่อง ช้อตไฟฟ้าลงบนโต๊ะตัวเล็กข้างเก้าอี้ คิดนั่นคิดนี่ไปเรื่อยเปื่อยอย่าง สบายอารมณ์ จนเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือของตัวเองดังออกมาจาก ในห้อง เธอจึงลุกผิงขึ้นจะรีบเข้าไปรับสาย แต่แล้วในขณะที่ลัลลาบาย จะเดินเข้าไปในห้องนั้น บานประตูกระจกก็ปิดใส่หน้าเธออย่างไม่มีปี่ มีขลุ่ยจนไอดอลสาวสะดุ้งเฮือก เธอพยายามจะเปิดประตูกระจกออก แต่เปิดเท่าไรก็เปิดไม่ออกราวกับมีคนล็อกมันจากทางด้านใน แต่จะ เป็นอย่างนั้นได้อย่างไร ในเมื่อในห้องตอนนี้ไม่มีใครอยู่!

ตามสัญญาตัญญาณ ลัลลาบายทุบกระจกปังปังหวังที่จะให้มัน เปิดออกแต่ก็ไม่สำเร็จ ครั้นเมื่อหันหลังมองลงไปจากนอกระเบียงก็ พบว่ามันสูงเสียจนถึงแม้เธอแหกปากตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ ก็คงไม่มีใครได้ยิน หญิงสาวทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิมพลางยกนาฬิกา ข้อมือขึ้นมาดู อีกตั้งหลายชั่วโมงกว่าที่เอ๊ะจะมารับ ที่สำคัญประตูห้องก็ ถูกล็อกไว้อย่างแน่นหนาตามที่ถูกสอนให้ทำเป็นนิสัย หน้าซ้ำโทรศัพท์ มือถือก็อยู่ในห้องอีก สงสัยจะต้องมีการงัดประตูห้องกันยกใหญ่เป็นแน่ หากที่เอ๊ะมาเรียกแล้วไม่มีการตอบรับจากเธอ